

det ærede Medlem ved, at det følgende Aar stemte vort Parti ikke mod Forsæringsafgiften, og endvidere dette, at man, da der den Gang ikke var Tale om saa stor Kompensation, ikke stillede saa store Fordringer med Hensyn til Nedgangen i Toldindtægterne som det foregaaende Aar.

Men saa vendte det ærede Medlem sig til selve Toldindtægterne, og da havde jeg et Øjeblik det Indtryk, at han ved sin nære Tilslutning til Ministeriet var begyndt at blive smittet af den højtærede Indenrigsministers Tilbøjelighed til at sige den Slags Ting, som intet Menneske kan modsige, fordi de ere saa inderlig selvfølgelige. Det ærede Medlem glædede sig nemlig overmaade meget ved at sige dette, at naar man helt ophævede Toldsatserne, kunde der i alt Fald ingen Merindtægt blive ved en forøget Indførsel. Men saa sagde det ærede Medlem, at ved disse Nedsættelser var Forholdet det, at man fortrinsvis ophævede Tolden. Det er imidlertid ikke Tilfældet. Hvis det ærede Medlem vil se efter i den Beregning, han har taget som Udgangspunkt, hvorefter vi den Gang skulde have foreslaaet en Nedgang paa 5,800,000 Kr. eller noget der omkring, vil han se, at det er ganske urigtigt, naar han har sagt, at man fortrinsvis foreslog Ophævelse af Told. Jeg har Beregningen liggende for mig. Det ærede Medlem opremsede en hel Mængde Ting, hvorom der den Gang var sagt, at de skulde være fri. Hvis jeg havde Lyst til det, kunde jeg opremse en meget lang Række, hvor dette ikke var Tilfældet. Jeg kunde tage baade Kaffe, Kakao og Krydderier og et Virvar af Manufakturartikler, og efter en hurtig Opgørelse, som jeg har foretaget ganske skønmæssigt ved at blade det igennem her, kommer jeg til det Resultat, at de Satser, hvor man ønskede en Frigivelse, ændrog et Beløb af omkring 2,400,000 Kr., hvorimod det Beløb, hvor der var Tale om Nedsættelser, var omkring ved 3,400,000 Kr. Fortrinsvis var det altsaa saa vist ikke Ophævelse, men Nedsættelse, og derfor er det rigtigt, naar Partiets Repræsentant den Gang hævdede, at der her var Mulighed for, at man gennem det forøgede Forbrug kunde faa en mindre Nedgang end beregnet. Det ærede Medlem sagde, at 5 $\frac{3}{4}$ Million var det Beløb, man fra vor Side krævede som ikke kompenseret Nedgang ud over det af Regeringen foreslaaede. Dette er ikke rigtigt. Der siges udtrykkelig, positivt i Betænkningen, at man vel vil have en større ukompenseret Nedgang end Regeringen, men man

tager paa det bestemtteste Afstand fra at kræve en saadan Nedgang som den, der her er Tale om.

Endelig var der saa af Tallene fra sidst et, som det ærede Medlem slet ikke beskæftigede sig med i Aften, det er den Million, han skriver os til Last fra Husmandsllaanene. Der er det ærede Medlem sikkert fuldstændig paa det rene med, at mere end $\frac{1}{4}$ Million kan han ikke anbringe paa vor Konto i den Anledning. I Dag sagde det ærede Medlem ikke et eneste Ord om denne Million. Jeg tror da, det maa siges, at det ærede Medlems Tal staa ikke fast, han har været lidt ufor-sigtig i sin Omgang med Tal. Jeg ved ikke, om han paa dette Punkt er ved at blive smittet af en af de højtærede Ministre, den højtærede Finansminister.

Dernæst var der en anden Side af det, vi forleden drøftede, som det ærede Medlem ikke omtalte i Aften, det var Højres Ansvar. Ikke et Ord havde han derom i Aften. Jeg ved ikke, om jeg deri skal se en Anerkendelse af, at hvad vi fra vor Side udtalte i saa Henseende, staa fast og uangribeligt. (Schovelin: Nej, nej). Det ærede Medlem anerkender det ikke uden videre ved sin Tavshed, men han har altsaa foreløbig ikke fundet Anledning til at modsige dette.

Endelig tør jeg vistnok til det ærede Medlem sige, at han ogsaa paa et andet Punkt gik ind i Ministeriets politiske Armé ved at optage den sædvanlige Argumentation, nemlig den, at det radikale Venstre skulde løbe i Hælene paa Socialdemokratiet, faa rød Krigsmaling paamalet af Socialdemokratiet og i det hele være dettes Hjælpetropper. Jeg tror ikke, at Socialdemokratiets Medlemmer nære den Opfattelse af vor Politik. Jeg er i hvert Fald overbevist om, at alle, der ville erkende de virkelige Forhold, ville være klare over den Kendsgerning, at det radikale Ministerium førte os frem til Valg paa en Politik, der ikke var Socialdemokratiets, men udelukkende det radikale Venstres egen Politik. Baade i Forfatningsspørgsmaal og i det militære Spørgsmaal, de to Spørgsmaal, hvorom Valgslaget fra vor Side blev lagt til rette, var det, der var Grundlaget for vedkommende Valg, det radikale Venstres Politik i den bestemte Form, som den har, og ingenlunde Socialdemokratiets Politik. At Socialdemokraterne alligevel støttede os, og at de i fremtidige Situationer af tilsvarende Karakter ogsaa ville støtte os, forekommer mig overmaade naturligt, fordi det til enhver Tid vil være og maa være dem klart, at Gennemførelsen af vor Politik paa det militære Omraade skaber bedre økono-